

EN GON I EN MARCOS

Hi havia una vegada a Cabrera un gos que es deia Gon. Era marró i blanc. Era la mascota d'un nen que es deia Marcos. Ell tenia 10 anys i era alt i prim i també molt amable. En Marcos i en Gon vivien a cal Conde.

Un dia d'hivern, en Gon va agafar el coronaviurs. En Marcos no li va fer cas. Cada dia anava empitjorant. Quan va acabar el cap de semana, va veure que estava patint.

De camí cap a l'escola Sant Feliu, en Marcos va pensar:

-Ho haig de solucionar! És el meu gos i l'estimo. Ja ho tinc! Quan marxi aniré directe al veterinari.-

Però el veterinari li va dir que no sabia fer-ho i se'n va anar. En Marcos no sabia a on anar per a solucionar el problema. Llavors, va marxar a casa tot preocupat pel Gon.

En Marcos estava pensant com s'ho faria. Al final, es va adormir. Al dia següent, quan va veure a en Gon, es va posar a buscar informació però, no hi havia res interessant.

En Marcos va pensar que hi havia una solució: anar al mag de Cabrera que es deia Nico i que vivia al bosc de Moncabrer.

Tot decidit va anar a veure el mag i li va explicar la malaltia d'en Gon. En Nico li va donar un got amb líquid vermell i li va dir que en Gon s'ho havia de prendre durant dos dies. Aquesta solució no va funcionar.

Va anar a veure un inventor boig que vivia al costat del mag. Portava una bata de color blanc, els seus cabells eren dels colors de l'arc de Sant Matí i portava unes ulleres de cors. Li va donar un suc de llimona amb cua de llangardaix i li va dir que ho havia de prendre durant un mes.

Finalment, es va curar.

Vet aquí un gat vet aquí un gos el conte ja s'ha fos.